

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

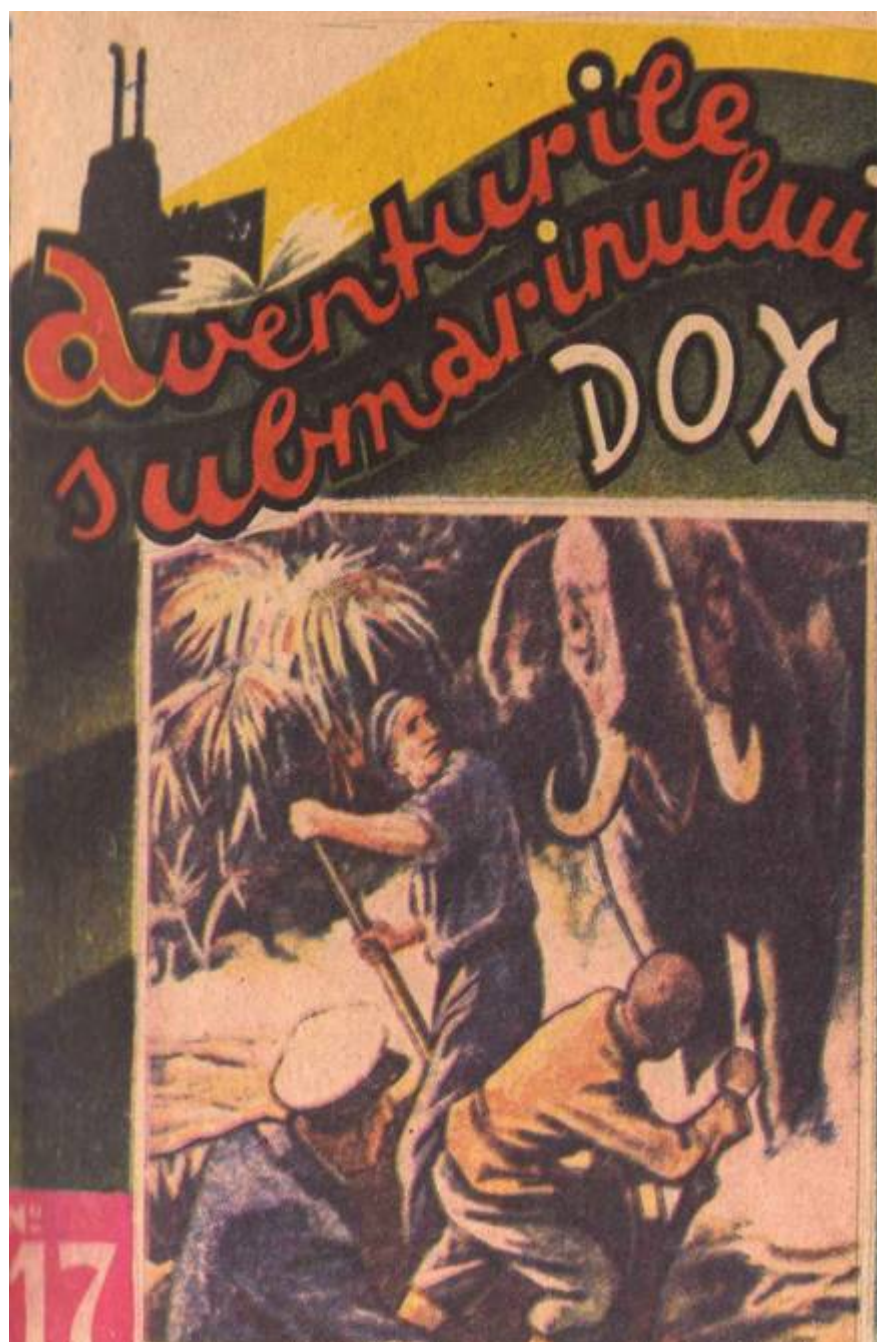
de H. WARREN

NR. 17

DEMONUL FLUVIULUI

Traducere de LIA HARSU

ISBN—973—9073—11—5.

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

de H. WARREN

NR. 17

DEMONUL FLUVIULUI

Traducere de LIA HARSU

ISBN—973—9073—11—5.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

— ÎN CURÂND vom ajunge la capul Slemann, zise căpitanul Farrow doctorului Bertram, care se afla alături de el, în turn. Apoi vom trece din nou prin strâmtoarea Sunda, unde l-am găsit pe bietul Stones. Frumoasă aventură am trăit și când te gândești că ne-a fost dat să eliberăm opt europeni nenorociți!

— Teribilă bandă și aceea, răspunse doctorul, mai ales șeful ei, indianul acela cu atât de misterioasă putere hipnotică. Ah! ia te uită ce priveliște minunată, colo la stânga noastră! Nu cred că putem fi observați dinspre coastă, prea e deasă pădurea ca să se poată ascunde oamenii într-unsă. A! uite colo și un fluviu care se varsă în mare, ceva pitoresc, pe cuvântul meu. Dar ce ai, căpitane?

Farrow scoase o exclamație de uimire și ducând repede ocheanul la ochi privi cu încordare spre coastă, care era la vreo două sute de metri de ei, apoi se adresă lui Bertram:

— Doctore, văd ceva foarte interesant. Privește și dumneata colo la stîngă unde se îmbina fluviul cu marea. Nu vezi lângă palmierul acela înalt o colibă mică? Sînt sigur că în ea se adăpostește un om.

— Hm! Acum văd și eu, zise Bertram. Pare că e ridicată de curînd, căci frunzișul cu care e acoperită e încă verde, după cât pot zări prin ochean. E într-adevăr interesant, dar ce ne poate privi pe noi dacă vreun pescar sau vânător și-a construit acolo coliba? Treaba lui dacă i-a plăcut să-și facă sălașul aici! Ah! e un alb! Se târăște cu greu spre fluviu, desigur că e grav rănit, cămașa îi este plină de sânge . Da, da, trebuie neapărat să-i venim în ajutor.

— Sunt de aceeași părere, dragă doctore. N-am fi creștini dacă l-am lăsa în voia soartei. Probabil că e vreun vânător, pe care l-o fi rănit o fiară

sălbatică de prin locurile astea. Sunt sigur că dumneata te vei pricepe să-l vindeci, dragă doctore. Ne vom apropia de submarinul de coastă, apoi te vei duce cu o barcă de aluminiu într-acolo. Te voi însoți și eu, împreună cu George și Petre. Te pomenești că dăm de o nouă aventură. Se prea poate ca fiara care l-a atacat să fie prin apropiere.

Farrow dădu comanda pentru viteză redusă, apoi cârmii vasul spre țarm. îl chemă sus pe Uriaș, care trebuia să ia postul de observator la proră, pentru a indica eventualele stânci din apa. Încetșor de tot, minunatul submarin alunecă spre coasta pitorească, mărginită de o vegetație sălbatică.

Doar cincizeci de metri îl mai despărțeau de îmbinarea fluviului, când Petre ridică mâna și strigă:

— Opriți!

Elicea începu să se învântească înapoi și vasul se opri.

— În fata noastră e un banc de nisip, vesti Petre. Nu putem merge mai departe.

— Bine, repede o barcă de aluminiu pe punte, ordonă căpitanul. George, vii cu noi, de asemenea și tu, Petre. Ah! bietul om ne-a zărit și încearcă să ne facă semn. Luați carabinele cu voi, poate dăm de ceva sălbăticiuni pe acolo. Repede băieți, nu e vreme de pierdut! Nenorocitul pare să fi leșinat de bucurie că ne-a văzut.

Marinarii care erau liberi ieșiră pe punte și priveau spre făptura nemișcată de pe țărmul fluviului. Căpitanul îi lăsă câtva timp să privească în voie, apoi îl chemă pe primul ofițer și-i zise:

— Dragă Rindow, iei dumneata comanda, cât timp voi fi eu pe uscat. Oamenii să coboare cu toții în interior, căci e posibil să fiți nevoiți să vă afundați repede, dacă va apare cumva vreun vas. Vei da înapoi submarinul de la bancul de nisip și pune să se pompeze atâta apă în tancuri, cât e necesar ca turnul să rămână la suprafață. Se prea

poate să zăbovim mai mult timp pe uscat și în cazul acesta e mai bine să fim prevăzători.

Mica barcă de aluminiu fu lăsată pe apă. Doctorul, căpitanul, George și Petre coborâră în barcă. Bancul de nisip, care era așezat de-a curmezișul submarinului, îl împiedica pe acesta să înainteze, în schimb barca putea să treacă cu ușurință.

Cu câteva lovituri de lopeți, Petre străbătu mica distantă până la malul fluviului, apoi strigă speriat:

— Dumnezeule! Domnule doctor, bietul om e sfâșiat rău de tot. Toată partea dreaptă a trupului e numai o rană. Și după cum văd, e un european.

Bertram sări repede pe mal, urmat de George și căpitan. Tresări și el, speriat, când văzu în ce hal se află nenorocitul și murmură:

— Trebuie să aibă o constituție de fier, dacă mai trăiește încă, deși e grav rănit. Și unde mai pui că rana e veche de cel puțin trei zile. A făcut, însă, tot ce i-a stat în putință și cu toată febra mare pe care a avut-o, trebuie să se fi târât de câteva ori pe zi până la apă ca să-și potolească durerile. Asta e o dovadă că are o energie de fier. Petre, adu-mi apă în căldărușa pe care am adus-o cu noi.

În vreme ce vorbea încă, doctorul își scoase instrumentele din trusă, apoi tăie cămașa nenorocitului și-i dezgoli pieptul. Avea un trup vânjos, numai mușchi, dar acum ieși la iveală și mai mult rana adâncă și sângerândă..

— Ce zici, doctore, vei fi în stare să-i faci ceva? întrebă Farrow.

— Cred că da, domnule căpitan, îi spuneam doar că omul acesta pare să fie înzestrat cu o extraordinară putere de rezistentă. Un altul s-ar fi dus pe copcă de mult. Drept să-ti spun, însă, așa rană n-am văzut încă în viața mea.

— Dar cum de a căpătat-o? întrebă căpitanul.

— Hm! După cum văd, pare să-i fi trecut un plug peste trup, răspunse Bertram. Astfel nu-mi pot explica nici eu.

— Te pomenești c-o fi stat la pândă într-un copac înalt, de unde s-a prăbușit și o ramură ascuțită i-o fi spintecat trupul, zise Farrow. Sau a căzut într-o capcană pentru animale sălbatice, în care băștinașii așează țăruse ascuțite. Mulți vânători și-au găsit moartea în felul acesta îngrozitor.

— Tot ce se poate, răspunse doctorul. Dar cum a izbutit să iasă din groapă după ce s-a rănit așa de grav? Fără ajutor n-ar fi putut-o face.

— Tată! strigă deodată George care cercetase coliba în vremea asta, am dat de un chimir cu două revolvere, un cuțit, câteva pungi de piele și alte nimicuri. Poate că găsim și ceva hârtii, din care să putem stabili cine este rănitul. Doctorul va ști să-si facă treaba și singur.

— Firește, răspunse Bertram. Petre să-mi aducă numai apă destulă, restul îl fac eu.

Farrow se apropie de băiat și cercetă chimirul. În afară de arme, mai atârnav de el câteva pungulițe de piele. Căpitanul desfăcu una și scoase o exclamație de mirare. Apoi rostogoli în palmă conținutul și atunci George strigă, surprins peste măsură:

— Tată, ăștia sunt bulgări de aur, sau nugeți, cum li se zice. I-o fi găsit pe aici oare?

— Firește, răspunse Farrow. Omul acesta a descoperit, probabil, o vână bogată de aur în fluviu, căci bulgării au fost rotunjiți de apă. Exemplarele acestea le-o fi luat de probă, ca să le arate vreunui financiar, cu ajutorul căruia să exploateze apoi mina. În drum spre coastă a suferit apoi accidentul, care-l va costa, probabil, viața. Și aurul va rămâne multă vreme pe fundul apei, până va da un altul peste el. Ah! uite c-am găsit și niște hârtii.

Farrow deschise o clapă a chimirului și scoase dintr-unsă câteva hârtii, pe care le despătură.

— Aha! făcu el, uite un pașaport pe numele Erik Fergusson. Un suedez, care va să zică. Asta se

vede și după părul lui deschis. Da, da, seamănă de minune cu fotografia. Iată și niște scrisori scrise de o mână femeiască, adresate la Singapore. De acolo a venit așadar și a locuit la hotel Lindgraves. Dacă va fi să moară, vom putea cel puțin să înștiințăm pe cei în drept.

— Tată! strigă deodată George, cred că am descoperit cum a căpătat Fergusson rana aceea groaznică. Nu poate fi vorba să fi căzut într-o capcană de animale sălbatice, cum ziceai tu, căci în cazul acesta și-ar fi dat sfârșitul acolo. Iar dacă l-ar fi salvat cineva, n-ar zace singur aici. Foarte probabil e însă, că a fost rănit de colții unui elefant infuriat.

— Drace! se poate să ai dreptate, răspunse Farrow. În cazul acesta e și mai de mirare că a scăpat teafăr din puterea monstrului. Ia să-l întrebăm pe doctor dacă presupunerea ta este îndreptățită.

Se apropie de Bertram, care era ocupat tocmai să coasă rana. Când Farrow îi comunică părerea lui George, el ridică surprins capul, apoi zise, fără să se deranjeze de la lucrul său:

— Da, domnule căpitan, așa trebuie să fi fost.

Numai un dinte încovoiat de elefant putea să provoace o rana atât de grozavă.

— Doctore, omul e suedez, se numește Erik Fergusson și a venit aici din Singapore. A căutat aur și a găsit chiar ceva. Ia te uită ce bulgărași minunați avea în chimir.

Bertram aruncă o privire fugară asupra aurului, se dedică mai departe operei sale de samaritean și răspunse:

— Interesant! Acum câteva zile am avut de-a face cu diamante, astăzi vine aurul la rând. Dar aici se pare că nu mai sânt oameni amestecați, ci doar un elefant furios. Ciudat rămâne numai faptul că bietul Fergusson a scăpat cu viață.

— Doctore, a fost lovit pe la spate? întrebă George, interesat.

— Da, pe la spate.

— Atunci să știi că Fergusson a stat pe malul fluviului și elefantul l-a zărit în apă. În felul acesta a putut scăpa cu viață. Fluviul, care are un curent slab, l-o fi târât până aici.

— Asta nu-i cu puțință, interveni Farrow, căci atunci l-ar fi înhățat crocodilii. Mai curând cred că a sărit în ultimul moment în barcă și aceasta l-a adus încoace, unde s-a târât pe țarm. Barca a fost luată pe urmă de valuri. Poate că se va trezi curând, zise Bertram. Dacă nu va avea febră prea mare, ne va putea lămuri pe scurt cum s-au petrecut lucrurile. Petre, încă o căldărușă cu apă. Voi căuta să-i torn ceva pe gât. Apoi îl vom duce repede pe submarin. Va trebui să-l hrănesc pe cale artificială, căci bănuiesc că de trei zile n-a pus nimic în gură.

Când Petre veni cu găleata plină, doctorul umplu un păhărel și turnă încetișor apa rece printre buzele uscate ale rănitului. Se scurseră câteva minute, apoi Fergusson sughiță slab și Bertram strigă:

— Merge bine! Acum sânt aproape sigur că-l pun pe picioare. Mă temeam că nu mai e nimic de făcut, dar are o constituție robustă și asta face mult. Așa, acum poate da pe gât tot paharul și se va trezi, probabil, pentru câteva clipe.

Încetișor de tot, Bertram îi turnă pe gură toată apa și spre marea lui bucurie văzu că rănitul o înghițise. Suedezul scoase un geamăt, deschise brusc ochii și privi năuc în juru-i.

— Unde sânt? murmură el. Ce s-a întâmplat?

— Ai fost atacat, probabil, de un elefant, domnule Fergusson, spuse Farrow.

— Mă... mă cunoașteți? bâlbâi rănitul.

Privirea îi căzu apoi pe chimirul din mâna căpitanului și dădu din cap.

— Da, urmă el, am descoperit o mină bogată de aur. Când am dat să mă urc în barcă, s-a ivit un elefant din desiș. Am simțit o izbitură, am zburat

în barcă și m-am trezit aici unde m-am târât, pe mal. Un crocodil a izbit apoi barca și a rupt-o de la țarm. Coliba tot eu mi-am construit-o. Mi-e foame...

— Te vom lua la bord, domnule Fergusson, zise Farrow. Doctorul îți va da acolo de mâncare. Trebuie să fi zăcut vreo trei zile pe aici, nu?

— Da, așa e, răspunse suedezul. Unde e vasul dumneavoastră?

— Avem un submarin, zise căpitanul. Numele meu e Farrow.

— Ah! mă bucur foarte mult, exclamă rănitul, cu vocea stinsă. Am auzit multe despre dumneavoastră și v-am admirat întotdeauna. Vă mulțumesc domnule căpitan, dacă voi scăpa cu viață, va fi numai datorită dumneavoastră.

— E sigur că vei scăpa cu viață, zise doctorul. Ai o constituție de fier. N-aș fi crezut cu puțință ca un om să poată trece prin ce-ai trecut dumneata.

— Am și eu o țintă... murmură suedezul, apoi închise ochii.

— A leșinat din nou, zise Bertram, acum îl vom putea transporta cu ușurință pe submarin. Petre, apucă-l de sub brațe, dar cu mare băgare de seamă. Vezi să nu-i atingi rana. Vino, George, să-l luăm de câte un picior. Atenție, însă!

Cu toate precauțiile, rănitul gemu, totuși, când fu așezat în barca de aluminiu. Petre vâsli cu puterea și când ajunse la submarin, rănitul fu repede ridicat de marinari și sub privirea lui Bertram, transportat în cabina-infirmerie. Acolo, doctorul izbuti să-i toarne pe gât o ceașcă cu supă fierbinte, după care Fergusson căzu într-un somn adânc.

Bertram se duse apoi în cabina căpitanului, unde în afară de aceasta mai erau Rindow, George și prințul Ghasna.

— Ei, ce-ti face bolnavul? întrebă Farrow.

— I-am dat o supă întăritoare și acum doarme dus. Cu constituția lui de fier e foarte probabil să

se trezească după câteva ceasuri. Vrei să rămânem aici până atunci, domnule căpitan?

— Tocmai asta și discutăm, răspunse Farrow. N-avem ce pierde dacă așteptăm aici o zi sau chiar mai mult. Poate că facem un serviciu mare acestui suedez viteaz, ajutându-l să-și exploateze comoara. Deoarece ne spunea că urmărește o țință și duce la el scrisori de la o femeie, bănuiesc că a căutat să pună mâna pe aurul acesta, pentru a se putea uni cu aleasa inimii sale. De ce nu i-am veni în ajutor, dacă ne stă în putere?

— Ah, da, tată! interveni George. Poate că elefantul mai dă târcoale pe acolo. Dacă ne va ataca, îi smulg eu colții, n-avea grijă!

Cei de față izbucniră în râs, apoi prințul Ghasna zise:

— Dragă George, un elefant care atacă pe om fără motiv, este un așa zis „Rogue” care e alungat din cireadă din cauza cruzimii sale. Noi avem în India asemenea exemplare și sânt cu atât mai primejdioase, cu cât cunosc bine pe oameni. Un „Rogue” este desigur, cea mai periculoasă fiară din câte există pe suprafața pământului, căci pe lângă forța uriașă cu care e înzestrat, mai posedă o inteligență superioară. Nu ți-as dori deloc să te întâlnești pe neașteptate ai un „Rogue”. Cei mai îndrăzneți vânători și-au găsit moartea umblând să vâneze asemenea elefanți.

— Știu toate astea, răspunse tânărul cu însuflețire, am citit multe despre ei. Dar mie tot nu mi-e frică.

— Nu mă îndoiesc, dragă George, răspunse Ghasna, căci ne-ai dat până acum destule dovezi că ești viteaz și neînfricat. Crede-mă însă, că și vânătorului celui mai experimentat începe să-i bată inima, când aude răgetul de furie al unui „Rogue”.

— Foarte primejdios trebuie să fie locul din apropierea minei de aur, zise Farrow. Când ne vom duce într-acolo, deci, va fi nevoie să ne înarmăm până în dinți și să fim neconținut cu ochii-n patru.

Despre asta vom mai vorbi noi. Deocamdată suntem înțeleși să mai rămânem aici. E un loc minunat, căci drumul navigabil e atât de departe de țărm, încât nu putem fi zăriți. Firește, însă, că va trebui să observăm marea cu atenție, căci nu se știe ce se poate întâmpla. Dumneata, doctore, vezi să-l pui pe picioare cât mai curând pe noul nostru musafir, cel puțin atât cât să fie în stare să ne dea o descriere amănunțită a minei de aur. Pe urmă, ne vom îndrepta într-acolo în câteva bărci și vom căuta să adunăm pentru el mult aur, ca să-i dăm posibilitatea să se înapoieze în patrie la iubita sa.

II POVESTIREA LUI FERGUSSON

— **BRAVO!** strigă Rindow, asta îți face cinste, domnule căpitan. Cred că nici unul din tovarăși nu se va da în lături, oricât ar fi de primejdioasă întreprinderea. Pe de altă parte, sunt și eu de părerea ta ! George, că va fi foarte interesant, dacă vom da ochi cu elefantul care l-a atacat pe bietul Fergusson.

— Dragă Rindow, zise căpitanul, râzând, cred că nu vei mai dori-o a doua oară, după ce vei fi avut odată această plăcere. Dar, asta vom vedea noi mai târziu, deocamdată lucrul principal e ca doctorul să-l aducă pe suedez până acolo, încât să ne poată descrie cu exactitate locul unde se află mina și aventurile pe care le-a întâmpinat.

— Așa, acum să facem câte o baie rece, cred că focul e cât se poate de potrivit aici. Bancul de nisip împiedică apropierea crocodililor, iar în ce privește rechinii, n-avem a ne teme de ei, căci nu se prea apropie de țărm.

După câteva minute, marinarii începură să se bălăcească în apă, ținându-se, însă, prin apropierea

submarinului, pentru a se putea pune în siguranță la strigătul de alarmă: „Rechin ahoi!” .

Doctorul Bertram stătu toată după-amiaza lângă pacientul său. Socotea drept o cinste mare pentru el să-l salveze pe omul acesta, care fusese atât de grav rănit, încât un altul și-ar fi dat sufletul imediat.

După cină, Fergusson dădu din nou semne de viață. Doctorul îi turnă pe gât încă o ceașcă cu supă, apoi trimise să cheme pe căpitan, George, Rindow și prințul Ghasna.

— Se va trezi în curând, le spuse el, când intrară în cabină. Febra pare să fi scăzut puțin, deși cred că la noapte i se va urca iarăși. Uite că deschide ochii. Ei, domnule Fergusson, cum te simți? Rămâi te rog culcat, ce-ți da prin gând, omule ! Daci te ridici acum, să știi că se deschide rana pe care de-abia am izbutit să ți-o cos. Mai bine încearcă să ne istorisești pățaniile prin care ai trecut. Dată n-ai nimic împotriva, căpitanul Farrow e dispus să scoată aurul din mina pe care ai descoperit-o, pentru dumneata firește, pe urmă te vom duce la Singapore cu submarinul nostru.

— Oh, domnilor! exclamă Fergusson, cu bucurie, ar fi cât se poate de frumos din partea dumneavoastră. E drept, simt și eu că n-as putea face pentru moment nici o forțare să scot aurul din mină. Elefantul ăla mi-a lăsat o amintire care nu se va șterge câte zile oi avea. Nu cumva am auzit greșit? făcu el deodată ca pentru sine. Dar asta e cu neputință.

— Se să fi auzit? întrebă Farrow, repede. Trebuie să ne povestești cel mai mic amănunt, chiar dacă ți se pare de necrezut. În ținuturile tropicale primejdia te pândește la tot pasul și trebuie să ții seamă cel mai neînsemnat lucru, dacă vrei să scapi cu fata curăț. Spune, deci, ce ti s-a părut că ai auzit.

Fergusson zâmbi ușor, apoi zise:

— Ah, cred c-a fost numai o nălucire. Am avut impresia că am auzit un strigăt de luptă, un îndemn, înainte ca elefantul să se năpustească brusc din desiș. Dar asta e cu neputință... Mina de aur se află în apropierea fluviului, în desiș. Cum să ajungă acolo un om fără barcă? Și a mea a fost singura pe care am văzut-o prin apropiere. Din interiorul țării, cu greu ar fi putut veni un om, mai cu seamă unul care să poruncească unui elefant să atace un alt om.

— Nu spune asta, domnule Fergusson, interveni Farrow. Nouă ni s-a întâmplat până acum ceea ce nici nu i-ar fi fost în gând cuiva c-ar fi fost cu putință. Așadar, e foarte posibil să fi auzit strigătul acela care atâta pe elefant să te atace.

— Mă tem însă că vorba multă îți poate face rău, de aceea socot că e mai bine să-ți pun câteva întrebări și dumneata numai să răspunzi. Așadar, suntem înțeleși să exploatăm pentru dumneata mina de aur. Acum te-aș ruga să ne faci o descriere, pe cât posibil mai amănunțită, a locului unde putem da de ea.

— Mina se află pe malul sting al fluviului pornind de la îmbinare, începu Fergusson. Trebuie, însă, să vâsliți cel puțin opt ceasuri în susul apei, căci deși curentul e slab, el constituie totuși o piedică. După socoteala mea, până la mină, sânt vreo patruzeci de kilometri. E necesar să faceți în așa fel, încât să ajungeți acolo pe lumină, căci numai astfel veți putea observa semnul care arată locul prin care trebuie să pătrundeți în desiș. Semnul acesta e un arbore uriaș, un tamarin (copac ce crește în țările tropicale) care-și întinde ramurile deasupra fluviului. Am însemnat trunchiul cu creștături de cuțit, în formă de triunghi. Pe stânga acestui trunchi pornește o potecă în interiorul desișului, pe care trebuie s-o urmați numai douăzeci de metri. Apoi veți da de albia veche a fluviului, al cărui curs a fost schimbat de vreo catastrofa cosmică, probabil, sau poate chiar de

mâna omenească, în vremuri îndepărtate. Numai puțin să scormoniți nisipul și veți da de aur. Mina are o lungime doar de douăzeci de metri - am făcut eu destule sondaje, căci mă pricep la astfel de treburi - dar e atât de bogată, încât ne putem pricopsi cu toți, domnule căpitan, căci pun condiția să ieși și dumneata o parte, dacă vei izbuti să scoți aurul.

— În privința asta, ne vom înțelege mai târziu, răspunse Farrow, zâmbind. N-o să ne certăm noi, nu avea grijă.

Fergusson dădu din cap, apoi urma :

— Domnule căpitan, trebuie să-fi mai spun ceva, un lucru despre care am crezut de asemeni că e numai o nălucire. Acum, îmi aduc însă bine aminte de toate. În vreme ce tot căutam aurul, am avut adesea impresia că un om se tine neconținut prin preajma mea. Am căutat să mă liniștesc totuși, punând totul pe seama desigurului întunecos, care-ți vâra frica în oase, oricât ai fi de curajos. Ce părere aveți dumneavoastră despre asta? ,

— Spuneai că de la copacul pe care l-ai însemnat cu creștături de cuțit, duce o potecă îngustă la vechea albie a fluviului. Dumneata ai făcut poteca asta sau a-i găsit-o acolo?

Fergusson se uită uimit la căpitan și răspunse:

— Că bine ziceți, la asta nici nu m-am gândit. Poteca era gata făcută, dar plină cu bălării, așa c-a trebuit să-mi fac drum cu cuțitul. Acum sânt sigur c-a fost cineva înaintea mea, la albia aceea veche.

— Mai spuneai parcă, domnule Fergusson, că te pricepi la mine de aur. Asta înseamnă că privirea dumitale e obișnuită să descopere toate lucrurile neînsemnate în aparență, care survin prin ținuturile sălbătice. N-ai putea spune cam de cât timp n-a fost călcată poteca aceea? Pentru un om cu experiență, asta se poate deduce din lungimea bălăriilor.

— La tropice, vegetația crește repede; răspunse suedezul, șovăind, Să fi fost vreo patru săptămâni

de când n-a mai trecut nimeni pe potecă.

— Bine, îți mulțumesc pentru lămuririle ce mi le-ai dat, domnule Fergusson, zise căpitanul. Dacă e vorba să vâslim opt ceasuri, vom pomi la miezul nopții cu trei bărci. Poate ca cel mai târziu poimăine să fim înapoi. E foarte bine că mina e atât de mică, precum spui dumneata. Crezi că în alte părți ale albiei nu se mai găsește aur?

— Dimpotrivă, nisipul conține pretutindeni aur, dar nu e curat și ar fi foarte greu de săpat. În locul arătat de mine, însă, trebuie să fi fost cândva un podmol (stavilă de nisip) în fluviu. Acolo s-au strâns bulgării în cantități mari.

— Aha! acum pricep, zise căpitanul. Cum ti-a dat în gând s-o iei în susul acestui fluviu? Era o simplă întâmplare sau te-ai condus după vreun indiciu?

— Am colindat pământul ca prospector (căutător de aur), răspunse suedezul, așa că recunosc lesne dacă vreun fluviu conține minereul prețios. Când am trecut cu bărcuța mea pe aici, apa asta m-a izbit din primul moment. Aveam cu mine un aparat cu ajutorul căruia se poate constata conținutul aurifer al apei, și astfel am stabilit imediat că fluviul acesta e foarte bogat în aur. Atunci am știut că trebuie să se afle pe aproape un loc unde aurul s-a strâns în cantitate mai mare. Și tot cercetând, am dat de zăcămintul despre care vă vorbesc.

— În cazul acesta stăm bine, zise căpitanul. Dacă ai fi auzit de la o a treia persoană despre mina aceasta, atunci chestia ar fi fost primejdioasă. Așa, însă, avem de-a face, în cel mai rău caz, cu un singur om, care posedă probabil, un elefant dresat. Acum, însă, te rog să dormi, domnule Fergusson, uite că doctorul nostru îmi și face semne să te las în pace. Îți doresc grabnică însănătoșire!

— Vă mulțumesc, domnule căpitan, zise suedezul, cu glas slab.

După ce părăsiră cabina-infirmerie, Farrow se adresează primului ofițer:

— Dragă Rindow, va trebui să tragi iar la sorți cu Brun, care din voi va participa la expediția noastră spre mina de aur. Până acum Brun a tot pierdut, poate că de data asta va avea mai mult noroc.

— Să meargă mai bine el, zise Rindow. În primul rând țin să nu-l lipsesc de plăcerea asta, apoi submarinul nostru e prea expus aici și nu vreau să las asupra lui toată răspunderea.

— Bravo, Rindow, așa-mi placi! Da, e mai bine să ramii dumneata la bord, căci ar putea surveni unele primejdii cărora Brun n-ar fi în stare să le facă față. Dă ordin să fie pregătite bărcile pentru miezul nopții. Fiecare barcă va lua sase oameni, nu, mai bine numai patru, căci vom avea nevoie de loc pentru aurul pe care-l vom găsi, probabil. În prima barcă voi merge eu cu George, Petre, stai! se întrerupse el din nou, ar fi totuși prea mulți. În fiecare barcă vor lua loc trei oameni, caută cinci din cei mai ageri, doi vor merge cu Brun în barca a doua, iar alți doi cu Kard în a treia. Da, așa rămâne. Afară de revolvere și cuțite, oamenii vor mai lua cu dâșii și carabine. Nu se știe ce se poate întâmpla. Acum mă duc să mă odihnesc nițel și tot așa vor face și ceilalți membri ai expediției. La miezul nopții te rog să ne trezești.

*

Odihniți și bine dispuși, membrii expediției săriră din hamacurile lor. Bărcile erau pregătite și toți își luară tocurele conform programului stabilit. Luna lumina atât de puternic, încât n-aveau nevoie de lămpile de buzunar, pe care le luaseră totuși cu ei, ca o măsură de prevedere.

Petre și George se aflau în prima barca, pe care o conducea căpitanul: Marinarii vâsleau liniștiți pe apa ce scânteia în lumina lunii, ca o feerie din basme. Din când în când se ivea în apropierea tor

capul hidos al unui crocodil, iar din desişul ce se întindea pe amândouă malurile răsuna la răstimpuri tipătul înfiorător al unei fiare, care lăsa un ecou prelung în liniştea înconjurătoare.

Orele se scurgeau una după alta. Farrow privi la ceas şi constată uimit că nu mai era mult până la ziua. Asta însemna că vor fi în curând la ţintă şi dacă totul va merge cum trebuie, vor putea fi la miezul nopţii înapoi la submarin.

— George, ce-ar fi să te schimb la vâsle? întrebă Farrow. Trebuia să mă gândesc mai de mult la asta, dar vezi că vraja acestei nopţi m-a făcut să uit pe ce lume trăiesc.

— Nu, tată, asta nu se poate. Vezi-ti de visurile tale şi lasă-mă pe mine să-mi fac treaba înainte.

— Bine, fiule, dacă te simţi în putere, n-am nimic împotriva. Să nădăjduim însă, că nu vom avea prea mult de furcă în timpul zilei cu scoaterea aurului. Noi suntem oameni mai în vârstă, oţeliţi în lupta vieţii, dar tu de abia ai început s-o cunoşti, deşi eşti destul de voinic pentru vârsta ta.

— Lasă, tată; nu mă înspăimânt eu de atâta lucru.

Şi începu să vâslească cu atâta putere, încât Uriaşul mormăi, surprins:

— Ei, domnule George, ce s-a întâmplat? N-o lua aşa de repede, căci mai avem cale lungă înaintea noastră şi trebuie să economisim puterile.

— Ai dreptate, Petre, încuviinţă tânărul. Voiam numai să încerc dacă aş fi în măsură de un efort mai mare. Aşa, acum suntem iarăşi egali.

— Te-ai ținut cât se poate de bine, domnule George, mai zise Petre. Trebuie să mărturisesc că şi pe mine m-a obosit vâslitul acesta împotriva curentului. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— Mulţumesc de compliment, Petre. E drept, am cam simţit şi eu oboseala, dar acum a trecut. Mă bucur din inimă că vom putea fi de ajutor domnului Fergusson, căci omul ăsta mi-a devenit foarte simpatic.

— Da, e un băiat în toată puterea cuvântului , încuviință Petre. Un altul, n-ar fi scăpat din ce a scăpat el. Acum poți vedea și dumneata, domnule George, cât de primejdios poate deveni un elefant din aceia. Vezi, să fii cu băgare de seamă și nu te lăsa numai în nădejdea curajului. Ai luat destule gloanțe pentru carabină?

— Da, zece, răspunse George, râzând. Presupun că vor fi de ajuns, ce zici? Eu cred că dacă primele două gloanțe nu reușesc să doboare o astfel de namilă, degeaba am mai prăpădi altele.

— Cam așa e, răspunse Uriașul. Ah! Ai auzit, domnule George? Cred că el a fost!

Aproape de tot de țărmul fluviului răsună răgetul înfiorător al elefantului „Rogue”. Marinarii încetară brusc să vâslească și-și încordară auzul. Un pufăit ca de locomotivă sfâșie aerul, apoi se auzi din adâncul pădurii un țipăt prelung, care părea ieșit dintr-un gâtlej omenesc. Ramurile din spatele țărmului trosniră sub pașii grei, dar imediat zgomotul se pierdu în depărtare.

— Domnule căpitan, sunt sigur că un om și-a chemat elefantul, șopti Uriașul. Ce să însemne asta?.

— M-așteptam, Petre, răspunse căpitanul, liniștit. Ne povestea doar și Fergusson. Ei, acum ne putem pregăti pentru o surpriză, după ce vom fi strâns aurul. George, trebuie să te previn din nou să fii cu multă băgare de seamă și să nu-ți riști pielea, cum ți-e năravul. Un elefant dintr-aceștia, care ascultă de om, e tot ce poate fi mai primejdios. Fii prevăzător băiete și tine pușca pregătită!

— Da, tată, așa voi face. Am auzit doar și eu cât de amenințător era răgetul monstrului.

— Bine ai zis, dragul meu, era amenințător. Trebuie să ne fi mirosit el și sânt aproape sigur că i-a dat de veste stăpânii său prin vreun semn anumit. Elefanții sunt foarte inteligenți, ăsta-i lucru cunoscut. Păcat că nu l-am luat cu noi și pe prințul

Ghasna, el se pricepe la asemenea fiare si ne-ar fi putut fi de folos.

De-abia sfârși căpitanul de vorbit, că se și luminează de ziuă. Farrow privi înapoi și văzu barca de sub conducerea lui Brun la vreo douăzeci de metri în spatele lor, iar cealaltă, cu Kard, la vreo sută de metri.

— Ciudat! zise Petre, care avea privirea foarte ageră. Kard are în barca lui un marinar care-mi pare străin. Dar poate că mă înșeală ochii din cauza luminii soarelui, ce se răsfrânge în apă. . Domnule căpitan, cred că am făcut aproape patruzeci de kilometri și trebuie să luăm seama să nu trecem de copacul cu pricina.

— Da, Petre, mă îngrijesc eu de asta, răspunse Farrow. Văd chiar în depărtare un copac uriaș, care-și întinde ramurile deasupra apei. O fi cel căutat de noi. Când ne vom apropia, vom opri mâinile întâi pe țărmul opus, ca să cercetăm ținutul. Te pomenești că elefantul ne așteaptă pitulat prin desiș.

Mai vâslirea câțva timp în tăcere, apoi Farrow spuse deodată:

— Asta e, asta e copacul, văd lămurit triunghiul crestat în scoarță. S-o luăm spre celălalt, bărcile ne vor urma.

III

ELEFANTUL ȘI FEMEIA

FARROW, GEORGE ȘI PETRE priviră cu atenție tamarinul uriaș, care se află pe malul celălalt, la vreo treizeci de metri depărtare. Tresăriră, apoi, auzind strigătul de mirare al lui Brun, care stătea cu barca lui în spatele lor.

— Ei drăcia dracului!, zicea el.

Farrow se întoarse repede, făcu ochii mari, apoi izbucni în hohote de râs. Marinarul din barca a treia, despre care Petre spusese că i se pare necunoscut, se ridicase în picioare și se înclină, salutând. Era... prințul Ghasna, îmbrăcat ca marinar.

— Am socotit nimerit să vin și eu, domnule căpitan, zise el, liniștit, tocmai pentru că e vorba aici de un elefant primejdios, la care mă cam pricep și eu. Cred că nu-mi vei lua în nume de rău comedia pe oare am jucat-o. Domnul Rindow mi-a dat încuviințarea, căci și el era îngrijorat pentru dumneavoastră.

— Nici nu-i vorba să ti-o iau în nume de rău prințe, răspunse căpitanul; dimpotrivă, tocmai vorbeam cu Petre și George că ar fi fost bine să fii cu noi. Judecînd după răcnetul pe care l-am auzit, se pare s-avem de-a face cu o fiară cum nu prea te întâlnești în toate zilele.

— Da, e foarte inteligent, dar și foarte rău, zise primul. E și foarte dresat, căci a ascultat îndată de chemarea stăpânului său. Când vom cobori pe uscat, trebui să ne așteptăm în fiecare clipă la un atac din partea lui.

— Hm! trebuie totuși să trecem pe malul celălalt, hotărî Farrow. N-are nici un rost să stăm aici și să privim desişul. Dați-i drumul, băieți! Petre, vâslește într-acolo!

Uriaşul îndeplini ordinul imediat, și celelalte două bărci făcură la fel. Toți erau încredințați că fiorosul elefant stătea undeva la pîndă în desiş. Farrow coborî cel dintâi. Locul unde acostaseră, era o plajă îngustă, pe marginea căruia se înălța tamarinul uriaş. Căpitanul privi cu atenție nisipul alb, în vreme ce tovarășii săi părăseau în liniște bărcile.

Se vedeau acolo urme uriașe de elefant; probabil că monstru venea să se adape în locul acesta. Deodată, Farrow se opri brusc și se aplecă asupra

unei urme ciudate. Era urma proaspătă și foarte lămurită a unui... pantof de femeie.

— Ce? făcu Petre în aceeași clipă, holbând ochii. Pe aici a trecut o cucoană, asta-i sfânt.

— Urma acestui pantof, datează de cel mult trei ceasuri, îi lămuri prințul Ghasna. Femeia trebuie să fi fost pe aici cu puțin înainte de a se face ziuă. Dar strigătul adresat elefantului, era al unui bărbat.

— Nu mai pricep nimic, zise Farrow. Omul de care se credea urmărit Fergusson, să fi fost o femeie? Asta e de necrezut. Dar ea a fost aici, și dovada o avem în fata ochilor. Să-ți faci cruce și nu alta! O femeie prin pădurile sălbatece ale Sumatrei! Asta e cu adevărat o surpriză la care nici n-as fi visat.

— Tată, poate că domnul Fergusson a fost obsedat când urcase fluviul încoace. Trebuia să-l întrebăm dincotro a venit. Cu o barca nu putea să vină decât de la Benkulen sau Benkoelen, cum îi zic olandezii. Desigur, că a fost observat acolo de alți aventurieri, care știau că are noroc în a descoperi mint de aur și s-au luat după el.

— Da, băiete, se poate să fie cum zici tu, răspunse căpitanul îngândurat. Numai că pantoful asta de femeie nu se mai potrivește cu socotelile mele, nu-mi pot închipui ca o femeie să se întovărășească cu niște oameni care vor să răpească bunul altora. Doar dacă n-o fi vreuna dintre acelea stricate până-n măduva oaselor.

— Și de ce n-ar fi, adică? interveni Rindow. Eu, cel puțin, le socot pe femei în stare de orice. Probabil că femeia aceasta e chiar șeful bandei care vrea să jefuiască mina de aur

Prințul Ghasna, care examinase urmele cu multă atenție, se ridică și zise:

— Domnule căpitan, elefantul a fost pe aici chiar în același timp cu femeia. Uite, poți vedea și dumneata! aici, una din urmele lui acoperă pe jumătate urma pantofului, - dincoace, însă, e

tocmai dimpotrivă , a călcat dânsa pe urmele lui. Trebuie, deci, să fi fost aici în același timp și să fi plecat împreună.

Demonstrația prințului era atât de lămurită, încât nu mai putea exista îndoială.

— Strigătul adresat elefantului, însă, era cu siguranță al unui bărbat, urmă prințul. Așadar, înseamnă ci avem de-a face cu cei puțin două persoane și cu un „Rogue”. Cred că vom întâmpina mari greutăți în îndeplinirea sarcinei pe care ne-am luat-o.

— De aceeași părere sânt și eu acum, încuviință Farrow. Dar asta nu trebuie să ne împiedice de la treabă. I-am făgăduit lui Fergusson. Și dacă el, de unul singur, a cutezat să se arunce în primejdie, ar fi rușine ca noi să dăm înapoi. Deci, înainte, camarazi!

Farrow se îndreptă spre copac. La stânga acestuia găsi potecuța indicată de suedez, pe care bălăriile crescuseră din nou în cele patru zile. Cu arma în mână dreaptă, căpitanul se folosea de stânga pentru a tăia mărăcinișul. Pășea încetșor, silindu-se să facă zgomot cât mai puțin, în spatele lui veneau George și Petre, primul cu arma îndreptată spre dreapta desişului, al doilea, spre stingă. La fel făceau și ceilalți.

Deșt aveau numai douăzeci de metri de străbătut, trecu cam mulțșor până ce ajunseră la vechea albie a fluviului, în care se aflau bulgării de aur. Farrow se opri pe marginea fâșiei largi de nisip albicios și privi cu atenție. Văzu din nou urmele elefantului și ale pantofului de femeie, care de data aceasta duceau în desiş; acolo fusese croită o potecă , probabil prin forța elefantului uriaș.

Căpitanul privi la dreapta și la stingă. Albia veche a fluviului era lungă de vreo cincizeci de metri. Fergusson înfipsese crenguțe pe tocul unde găsisese bulgării de aur, - erau, după cum spusese el, vreo douăzeci de metri de teren aurifer.

În afara acestei linii de hotar nu se vedeau urmele elefantului și ale misterioasei femei, de aceea Farrow spuse tovarășilor săi:

— Bănuiesc că se află acum în desișul de dincolo, căci nu-mi prea vine să cred că s-au întors în pădurea asta înfiorătoare și stau în spatele nostru. În orice caz, trebuie să fim cu ochii în patru. George, transmite ordinul meu mai departe: ultimul om să rămână aici la capătul potecii și să țină sub observație poteca dinspre fluviu. Să nu-și întoarcă privirea, chiar dacă s-ar întâmpla să ne luăm la luptă cu cineva, colo în albia cea veche.

Ultimul din micul convoi era uriașul Kard. Când Farrow primi răspunsul că noul timonier al submarinului îi va îndeplini ordinul, dădu din cap cu mulțumire. Știa că se poate încrede cu totul în omul acesta. Păși încetitor înainte, spre mina de aur, luându-se după urmele elefantului și ale femeii. Merse până la desișul din partea cealaltă, în vreme ce tovarășii săi se împărțiră, formând un lanț scurt care ar fi putut desfide un foc viu asupra monstrului, dacă acesta s-ar fi arătat.

Dar totul rămânea liniștit. Soarele începu să dogorească cu putere pe mica întindere de nisip formată de vechea albie a fluviului. Farrow puse o santinelă la poteca ce ducea în pădure și care părea să fie croită de curând. De partea cealaltă, stătea Kard de pază; în felul acesta căpitanul făcuse totul pentru a-se apăra împotriva unei eventuale surprize.

Liniștit oarecum, el începu să scormonească nisipul și în aceeași clipă scoase o exclamație de uimire, căci ieșiseră la iveală o mulțime de bulgări de aur, mari și strălucitori.

Ceilalți se puseră și ei imediat la lucru. Rămaseră cu ochii holbați văzând comorile ascunse sub pătura subțire de nisip. Își învinseseră încă emoția și începură să umple căldărușele de pânză pe care le luaseră cu ei, și care serveau de obicei pentru aducerea apei de băut.

În mai puțin de o jumătate de ceas, cele nouă căldărușe fură pline până-n vârf. Căpitanul zise încetișor prințului și lui Brun:

— Comoara pare să fie atât de bogată încât nici n-am putea-o transporta dintr-odată.. Probabil că vom fi nevoiți să mai venim de câteva ori aici, căci ar fi păcat să lăsăm să se piardă aici atâta bogăție.

— Sunt și eu de părere că va trebui să venim de cel puțin trei ori, zise Brun. Cred, însă, că de fiecare dată, primejdia va fi tot mai mare. Acum, probabil că femeia misterioasă și proprietarul elefantului, chibzuiesc cum ar putea mai lesne să ne facă inofensivi, și dacă ne întoarcem, desigur că ne vor întinde o cursă.

— Ai dreptate, dragă Brun, răspunse Farrow. Dar tot trebuie să-o facem, căci i-am făgăduit lui Fergusson că vom exploata mina pentru el, și prin „exploatare” am înțeles scoaterea întregii cantități de aur care se găsește aici.

— Firește, domnule căpitan, nici nu poate fi altfel, replică Brun. Propun să trimitem doi oameni cu căldărușele la bărci. Unul din ei va trebui să rămână acolo să păzească comoara, și cred că cel nimerit pentru treaba asta este Serton.

— Bine, zise căpitanul, fie! Dar repede, ca să putem pleca cât mai curând.

Serton - un marinăr mărunțel la stat, dar foarte curajos și iscusit, - se puse imediat pe treabă, împreună cu un camarad de-al său. Când isprăviră, el rămase pe malul fluviului, ca să păzească bărcile cu prețioasa încărcătură.

Erau acum trei santinele și ceilalți șase trebuiau să muncească de zor, ca să umple din nou căldărușele. Nu fura tulburați de nimic, dar tocmai liniștea aceasta ciudată nu prevestea nimic bun.

În scurt timp, căldărușele erau pline și doi marinari le transportau la bărci. Apoi începu ultima serie din ziua aceasta și când fură gata, căpitanul dădu comanda de plecare. Fiecare luă o căldărușă, numai Petre și doi marinari luară câte două.

Drumul scurt până la bărci fu făcut în grabă, aurul fu golit lângă celălalt și îndrăzneții marinari se îmbarcă.

Prima barcă se îndepărtase tocmai de țărm, când răsună din deșert, la vreo cincizeci de metri numai, răcnetul fioros al elefantului.

— Dați-i drumul, băieți!, strigă Farrow. Să nu tragem acum, căci îl putem întărită mai mult. Repede, repede!

George și Petre puseră mâna pe lopeți, dar nu izbutiră să miște barca încărcată cu aur. În clipa următoare se și auzi foșnete și trosnituri în desiș, răgetul monstrului sfâșie văzduhul, de data aceasta atât de înfiorător, încât marinarii din celelalte bărci - care fuseseră târate de curent o bucată bună - încetară să vâslească și priviră îndărăt.

Văzură ivindu-se la desişul întunecos o masă cenușie, uriașă, care culca la pământ, ca niște spice subțiri, ramurile de grosimea unui braț omenesc. Colții încovoiați la vârf străluceau de albeață și cu trompa ridicată, elefantul se năpusti spre barcă.

Petre și George își dublară forțele și tocmai în clipa când unul din picioarele dinainte ale monstrului biciui apa. Barca își luă vânt spre mijlocul fluviului.

Dihania scoase un răget fioros și ochii-i mici și scânteietori se ațintiră cu furie asupra bărcii care-i scăpase în ultimul moment.

Acum ar fi fost poate cel mai nimerit prilej să-l doboare, marinarii respectară însă porunca dată de căpitan, să nu tragă într-unsul. Farrow avea și dreptate, căci dacă primele gloanțe nu-l nimereau mortal și elefantul era numai rănit, ar. fi avut de furcă la înapoiere cu un dușman înverșunat, mult mai primejdios decât cel mai inteligent om.

George se uită cu părere de rău îndărăt la monstrul cenușiu, care nu-și dezlipea privirea fîroasă de la barca lor. Deodată, însă, răsună un strigăt argintiu - neîndoios, de femeie - colosul se

întoarce cu iuțeala fulgerului și dispăru ca un șarpe în desiş.

— Oh, tată, a fost o priveriște cum n-am mai întâlnit! exclamă el cu multă însuflețire. Nu mi-aș fi închipuit că un elefant poate fi atât de fioros. Acum mi-am dat și eu seama că sunt printre cele mai primejdioase de pe pământ. Nici nu-ți vine să crezi că un trup atât de uriaș e ta stare să alerge așa de repede. Dar de ce nu ne-ai lăsat să tragem în el? Poate că l-am fi putut doborî: Tată... o fi prostie ceea ce voi spune... am, însă, presimțirea că mă paște o mare primejdie din cauza acestui elefant.

— În cazul ăsta vei rămâne pe submarin când ne vom întoarce noi aici, zise Farrow. Presimțirile tale s-au dovedit întemeiate întotdeauna și de vreme ce putem înlătura primejdia, nu știu de ce n-am făcut-o.

— Nu, tată, strigă tânărul, nu cred să-mi faci rușinea asta. Am luat parte de la început la expediție și trebuie să rămân până la capăt. Te rog să nu cauți să mă împiedici, căci atunci voi veni pe ascuns, cum a făcut prințul Ghasna.

— Bine, băiete, răspunse căpitanul, dar trebuie să-ți mărturisesc că sânt foarte îngrijorat de tine. Mă bate gândul să lăsăm în plata Domnului mina, căci am luat destul aur ca să-i asigurăm lui Fergusson o viață fericită cu aleasa inimii sale. Totuși parcă nu-mi vine să-mi calc cuvântul... De ce să rămână nefolosit atâta aur, în loc să fericească cine știe câți oameni sărmani? Bine, George, vei veni cu noi, e mai bine dacă te voi avea sub ochi. Îți pun o condiție, însă; să fii cu cea mai mare băgare de seamă și să asculți de povețele mele. Făgăduiești?

— Da, tată, făgăduiesc. Nu știu de ce, dar pe lingă presimțirea că monstrul acela îmi pune viața în primejdie, mai presimt că voi izbuti să iau colții lui, ca trofeu.

— Să tragem nădejde că așa va fi, răspunse căpitanul, zâmbind. Dați-i drumul, băieți!, strigă el

spre celelalte bărci. Avem cale lungă înaintea noastră.

Marinarii începură să vâslească cu putere, ajutați de curentul apei. Pentru înapoiere aveau nevoie numai de cinci ceasuri, și ajunseră la îmbucătura, fluviului, tocmai când apunea soarele. Din depărtare zăriră submarinul, în turnul căruia stătea Rindow, fluturând batista.

Puseră la loc sigur aurul, a cărui valoare ar fi îngăduit la doi oameni să trăiască în belșug până la sfârșitul vieții, numai din dobânda lui și să mai facă mult bine semenilor lor.

Fergusson dormea adânc. Căpitanul convocă atunci un sfat în cabina sa. Era de față: prințul Ghasna, Rindow, Bertram, Brun, Hagen și George. Afară de primul ofițer, doctorul și inginerul, toți ceilalți și-au dat seama cât de primejdioasă era expediția la mina de aur. Acum, căpitanul vroia să audă și părerea celorlalți, dacă să se înapoieze la mină, odată sau chiar de două ori, după cum hotărâse el.

IV O AVENTURĂ GROZAVĂ

Ascultară în tăcere povestea lui Farrow, apoi Rindow spuse:

— Regret din suflet, domnule căpitan, că sunt nevoit să rămân pe submarin. Părerea mea este că trebuie să vă întoarceți în mină, până când o veți goli de tot. Poate că veți izbuti să doborâți elefantul și să descoperiți cine sunt femeia și bărbatul aceia misterioși, care Împreună cu „Rogue”-ul lor fac nesigur tot ținutul. Eu as merge cu plăcere, dar nu vreau să-l silesc pe camaradul meu Brun să rămână aici. Ce părere ai dumneata, dragă Hagen?

— M-aș duce și eu bucuros cu căpitanul, dar cred că voi fi mai de folos la bord, în cazul când expediția cea nouă va sfârși rău. Atunci n-ar fi

nimerit altul aici, care sa cunoască atât de bine rostul submarinului in cazul când vom fi nevoii să ne întoarcem la „Insula Odihnei” fără dumneata, domnule căpitan. Nădăjduiesc, însă, că asta nu se va întâmpla niciodată. Pe de altă parte, sânt de aceeași părere cu Rindow, că trebuie să scoatem tot ce se află în mină, ca să nu v-o ia alți înainte.

— Din nenorocire nu-l pot lăsa singur pe bolnavul meu, zise si doctorul Bertram, altminteri as merge și eu cu dragă inimă cu dumneavoastră. Bănuiesc că veți pleca tot la miezul nopții. V-aș sfătui atunci să luați alți oameni. E mai bine așa.

— Dragă Brun - luă cuvântul Farrow - doctorul are dreptate. Să schimbăm mai bine oamenii de data aceasta. De fapt, e vorba numai de doi, căci afară de mine, George, prințul, dumneata și Petre vor merge și Serton și Kard. Ei, dar de ce i-am jigni pe aceștia doi? Pe de altă parte, s-au purtat atât de frumos, c-ar fi necinstit, să le facem o nedreptate. Nu, tot mai bine e să rămânem împreună, ca si ieri.

— Da, domnule căpitan, și eu zic așa, interveni Rindow. Voi da comanda pentru cină, apoi membrii expediției se vor putea odihni până la miezul nopții.

— Bine, dragă Rindow, zise căpitanul. Dacă va fi să nu ne mai întoarcem, să nu pornești ia căutarea noastră. Îl vei duce pe Fergusson cu aurul său la Singapore, apoi te vei întoarce pe „Insula odihnei” și te vei sfătui cu camarazii ce aveți de făcut pe viitor. Mă bucur că am agonisit atât, încât fiecare din noi își are asigurată bătrânețea.

— Asta o datorăm grijii ce ne-ai purtat-o dumneata, domnule căpitan, răspunse Rindow, mișcat. Nădăjduiesc, însă, că nu voi fi nevoit să-ți ascult sfatul.

— Sper și eu să nu se întâmple nimic, dar omul trebuie să se gândească la toate. Acum să mâncăm și noi ceva și pe urmă să ne odihnim nițel până la miezul nopții.

Puțin timp după ivirea zorilor, cele trei bărci ajunseră din nou la copacul de unde pornea poteca spre mina de aur. De data aceasta, Farrow așteptă mai mult timp pe malul celălalt al fluviului, până să dea comanda de trecere dincolo.

Când bărcile se loviră de țărm, toți luară puștile în mină și-și încordară auzul. O tăcere adânc domnea ta pădure. Nici un zgomot de nicăieri.

— Înainte, camarazi!, strigă Farrow în cele din urmă. Arătați-vă tot atât de viteji ca ieri. Carabinele fie-vă pregătite; avem de-a fiice cu dușmani foarte primejdioși.

El luă din nou în fata, dar șovăi puțin înainte de a păși pe potecă. Aceasta este ceva mai largă acum și fără bălării, căci elefantul călcase totul în picioare.

Cei douăzeci de metri pe care îi aveau de străbătut prin tunelul de verdeață, părură o veșnicie lui Farrow. Când ajunse la albia veche a fluviului se opri și cercetă din nou urmele. Prințul Ghasna făcu și el același lucru, apoi spuse: ‘

— Domnule căpitan, elefantul nu s-a mai întors după atacul plănuț ieri asupra bărcii duminale. Uite aici, urma lui, e cea mai proaspătă din toate. Putem; deci, să începem lucrul fără grijă.

— Sunt de aceeași părere, spuse Farrow, dar vezi că tocmai lucrul acesta mă pune pe gânduri. Lăsând la o parte elefantul, care nu e decât o unealtă, mă tem să nu fi pus ceva la cale împotriva noastră, bărbatul sau femeia cărora le aparține monstrul. Aș propune să ne împărțim în două echipe: una să adune aurul și cealaltă să stea de pază, cu armele pregătite.

— Nu e rău nici așa, încuviință Ghasna. E de ajuns dacă cinci vor lucra la scoaterea aurului, iar ceilalți patru vor sta la pândă.

— Da, și vom face cu schimbul. Să înce... își rupse vorba, căci George scoase un țipăt înăbușit, care se vedea bine că fusese curmat de o putere stranie.

Tânărul se aflase în spatele prințului, și se aplecase odată cu acesta, pentru a cerceta urmele din nisip.

Deodată însă se încolăci ceva în jurul pieptului său, ceva grozav, înspăimântător. Atunci George scoase țipătul pe care-l auziseră ceilalți, dar în aceeași clipă simți o apăsare puternică pe coșul pieptului și strigătul îi muri pe buze.

Simți că este ridicat în sus, mai simți crengile desigurului biciuindu-i trupul, apoi o legănare ciudată, și când putu deschide în cele din urmă ochii, se văzu cocoțat pe trompa elefantului uriaș, căruia își pusese în gând să-i smulgă colții.

Monstrul îi apucase trupul în așa fel încât el stătea acum orizontal. Pușca îi scăpase din mână; avea însă la dânsul revolverele de mare calibru, cu care ar fi putut doborî și un tigru.

Duse mâna la brâu, dar se răzgândi repede, își spuse că e cu neputință să doboare monstrul acesta cu revolverul, oricât de mare ar fi fost forța gloanțelor. Apoi, se gândi iarăși că totuși, dacă ar lipi țeava de capul elefantului, împușcătura ar avea efect mortal, deoarece revolverul pe care-l avea el era unul din cele mai moderne și glonțul provoca o adevărată explozie în trupul în care pătrundea.

Nu trebuia s-o focă însă, căci în aceeași clipă trompa se va încolăci strâns în jurul trupului său, zdrobindu-l.

George chibzui cu sânge rece. Pentru moment n-avea de ce se teme, căci elefantul l-ar fi putut ucide imediat, dacă ar fi vrut. Probabil că primise poruncă de la unul din stăpânii săi, să-l aducă viu. Trebuia deci, să aștepte evenimentele. Pentru orice eventualitate, ținea mâna pe patul revolverului:

Elefantul îl duse prin desiș, apoi ajunse pe o potecă, pe care începu să alerge tot mai repede. Poteca aceasta putea să fie cel mult la zece metri de unde fusese înhățat el, căci auzea lămurit strigătele de spaimă ale tovarășilor săi.

Colosul gonia cu el tot înainte. De multe ori, George era amenințat să-și zdrobească de vreun copac, capul, dar cu toată situația grozavă în care se găsea își păstra judecata limpede și-și întipări în minte direcția încotro gonia fiorosul său dușman.

Deodată auzi un țipăt prelung, limpede. Elefantul coti imediat la stânga, străbătu iarăși un drum scurt prin pădure, apoi se ivi un luminiș larg, în mijlocul căruia stătea o femeie.

Uriașul animal își încetini fuga, se opri în fața femeii și îl așază pe George încet, în picioare. Rămase, însă, în spatele său, și simți că monstrul îi va nimici imediat, dacă va face vreo mișcare suspectă împotriva femeii.

Strângând mereu patul revolverului, George examinează în liniște figura străineii. Nu văzuse încă în viața lui un chip de femeie mai frumos și mai atrăgător, dar minunații ei ochi căprui aveau o expresie care-l neliniști. Ea izbucni într-un râs scurt și zise. în limba engleză:

— Ei, tinere, cum ți-a plăcut voiajul acesta? N-ai vrea să-mi spui ce căutai pe aici?

George îi râse în față. Inteligența lui îi făcea să-și dea seama că nu va putea scăpa din situația ciudată în care se afla decât printr-o atitudine curajoasă.

— Oh! făcu el vesel, trebuie să mărturisesc că a fost într-adevăr ceva cu totul nou pentru mine. Sistemul acesta de transport e cât se poate de interesant. Elefantul mi-a plăcut mult, doamnă, altfel l-aș fi împușcat în drum. Dar n-am făcut-o și din alt motiv: eram curios s-o cunosc pe stăpâna lui, și acum, când mi-a fost dată fericirea aceasta, trebuie să vă spun că sunt plăcut surprins, căci mă așteptam să văd vreo malaieză bătrână și slută.

Rostind cuvintele acestea el zâmbi amabil tinerei femei, care rămase o clipă încruntată în fața lui. încet, încet însă, seriozitatea dispăru de pe figura ei și în cele din urmă zâmbi și ea. George trebui să constate atunci că era nu numai frumoasă,

dar si plină de farmec, încât chipul scumpei sale Sanja aproape că păli în mintea lui. Și dânsul, care înfruntase dihanțiile cele mai primejdioase din pădurile Australiei și nu-și pierduse cumpătul nici în cele mai grele împrejurări, simțea acum un soi de teamă față de vraja acestei femei, care ar fi putut deveni mai periculoasă pentru el decât toate primejdiile prin care trecuse până acum.

— Tinere, zise străina, cu glas melodios, te-ai vârât într-o afacere foarte primejdioasă. Îmi pare rău de tinerețea dumitale, dar ți-ai ales singur soarta. Povestește-mi totul, spune-mi ce te-a îndemnat să vii aici cu tovarășii dumitale, poate mai există totuși, un mijloc de scăpare.

La ultimele cuvinte, ochii ei căpătară o expresie de tristețe. În clipa aceea, George își dădu seama că femeia era stăpânită de altă forță, mai puternică decât voința-i de fier. O privi cu sinceritate și întrebă:

— Cine este bărbatul care a dresat elefantul. Și care te stăpânește și pe dumneata?

Frumoasa femeie păli. Ochii i se holbară și în ei lucea o expresie de spaimă nemărginită. Se reculese însă repede, îl privi batjocoritor și zise:

— Tinere, ți-am spus doar că viața dumitale atârână de un fir de păr. Răspunde, deci, la întrebarea ce ți-am pus: de ce ai venit aici?

— N-am nici un motiv să mint, răspunse George, râzând. Căutam aur, am descoperit fluviul acesta, am încercat apa și deoarece am constatat că e bogată în zăcămintele aurifere, am pornit în susul ei. Cotul ascuțit al fluviului ne-a atras atenția și debarcând, tatăl meu a dat de o potecă îngustă care pornea de lângă un tamarin. Am urmat-o și astfel am ajuns la mina de aur. Asta-i tot ce am de spus. Mă miră numai că ai pus elefantul să mă răpească. E a dumitale mina de aur? Dacă ar fi fost așa trebuia să închizi claimurile și noi nu le-am fi atins.

George o privi cu un aer de imputare și misterioasa femeie rămase cam buimăcită, neștiind ce să răspundă, căci prizonierul ei își jucase rolul de minune. Își mușcă buzele cu dinții ei ca mărgăritarele, apoi spuse cam îmbufnată.

— Fie și așa, dar tot una e. Urmează-mă! Bagă-ți în cap, însă, că deși te lauzi cu revolverele, ești hărăzit morții în clipa când vei face un singur gest suspect. Boha, elefantul nostru, va păși în spatele dumatăle și te va zdrobi cu trompa dacă vei cuteza să scoți numai arma. Și acum urmează-mă!

Se întoarse și porni să străbată luminișul fără să se mai sinchisească de George. Acesta nu se prea simțea în largul său. Femeia, ta puterea căruia căzuse, dovedea un curaj și o siguranță de sine care îl uimeau. Știa doar că el ar fi putut-o împușca în orice clipă, înainte chiar ca elefantul să-l poată prinde cu trompa.

Trebuie să fi fost rău învrăjbită cu viața, de vreme ce era așa de nepăsătoare. Sau poate se simțea atât de puternică, încât nu-i dădea nici o atenție. La gândul acesta George fu cuprins de mânie, fără voie trase puțin revolverul afară, dar în aceeași clipă, trompa se încolăci atât de puternic în jurul pieptului său, încât își simți brațele paralizate și scoase un geamăt de durere.

— Se vede că ai făcut o mișcare neprevăzută, spuse ciudata femeie, întorcându-se și aruncând spre el o privire fugară. Îmi făgăduiești să mă urmezi fără gânduri ascunse?

George n-avea încotro și dădu din cap. Femeia strigă atunci elefantului câteva cuvinte și acesta îi dădu imediat drumul din strânsoare. Acum îi trecuse într-adevăr pofta să scoată revolverul și ca un câine credincios o urmă pe străină. La capătul luminișului se făcea o deschizătură în peretele de verdeață. Era o potecă îngustă și întortocheată, croită, probabil, de Boha. Merseră vreo sută de metri prin pădure, apoi se ivi iarăși un luminiș în mijlocul căruia se apărea colibă de bârne joase.

— Acolo, locuiește el, zise femeia, îndepărtându-se ușor. Și-a clădit singur coliba, cu ajutorul elefantului care-i aducea buștenii. Va trebui ii te explici față de el . Dumnezeu să-ți vină în ajutor!

George se simți cam neliniștit. Cine putea să fie acest „El”de care părea să-i fie atât de frică frumoasei necunoscute? Zâmbi fără să vrea, căci se gândi la indianul fioros care stăpânise în „Satul groazei” .Poate că si aici era unul la fel, care prin forța hipnotică a privirii sale, ținea în puterea lui pe femeie si pe elefant.

— Nu râde, îi șopti străina, cu un accent de teamă ta glas. Dumneata nu-l cunoști. E grozav, atât îți pot spune.

— În definitiv, mai mult decât un om nu poate fi, răspunse George, cu nepăsare. O scot eu la cale cu el, n-avea grijă!

— E un demon... murmură ea. Oh!,uite colo...

George trebui să se stăpânească, pentru a nu izbucni în râs. „Demonul” de care femeia avea atâta frică, era o stârpitură de bărbat, urât foc și cu ochi mici, aproape stinși. Tânărul se gândi în sinea lui că l-ar putea nimici cu un singur pumn pe individul acesta. Numai de n-ar fi stat în spatele lui elefantul, gata în orice clipă să-și încolăcească și să-l zdrobească, întocmai ca o jucărie. Probabil că într-unsul stătea puterea acestui omuleț ce stăpânea pachidermul, care-i înlocuia de zeci de ori forțele ce-i lipseau.

Liniștit și cu privirea rece îl măsură pe George, apoi spuse cu glas tăios:

— Băiete, îmi pare rău de tinerețea dumitale. Dar cine te-a pus să vii încoace? Ce căutai la mina de aur? Un altul a descoperit-o, cel mai mare dușman al meu, dar pe care Boha l-a dat gata, cum va face și cu dumneata. De ce ai venit prin ținuturile acestea cu tovarășii dumitale? Vor trebui să moară cu toții, căci asta e hotărârea mea nestrămutată.

— Prea lesne nu va fi să-i dai gata pe tovarășii mei, răspunse George, cât se poate de liniștit. Nici cu mine n-ai sfârșit încă. Și drept să-ți spun, nici nu prea mi-e frică, deși simt în spatele meu răsuflarea lui Boha. Eu nu ți-am făcut nimic și nu știu de ce vrei să mă omori.

— Vorbești cu mult curaj, și asta-mi place! zise bătrânul. Cei mai mulți pe care i-a ucis Boha au cerșit îndurare și au răcnit de groaza morții. Erau înspăimântați cu toții, tot așa ca și femeia asta, care iubește pe cel mai mare dușman al meu și pe care l-a urmat încoace. Ha!, ha!, ha!, am văzut-o prăbușindu-se de durere când i-am dat veste, că Boha l-a înhățat pe Fergusson al ei, Minunat animal Boha al meu! Unul din colții săi era înroșit de sângele suedezului.

George holbă ochii când auzi vorbele străinului. Femeia aceasta frumoasă era, așadar, logodnica lui Erik Fergusson, care zăcea grav rănit în submarin. De la ea veneau deci scrisorile pe care curajosul explorator le purta cu dânsul?

Cum de ajunsese dânsa din Suedia tocmai aici, în pădurile sălbatice ale Sumatrei? Și cum de căzuse în puterea acestui individ, care-l considera pe Fergusson drept cel mai mare dușman al său?

— Bătrânul văzu uimirea lui și izbucni în râs.

V

O LUPTĂ ÎNGROZITOARE

— **TE SURPRINDE**, tinere, zise el apoi, că o vezi pe logodnica dușmanului meu alături de mine, o sclavă în mâinile mele? Nu trebuie să te miri prea mult, căci te așteaptă aceeași soartă. Uite ce e, m-am hotărât să nu te ucid deocamdată. Vei mai rămâne în viață până voi goli mina de aur, căci vreau să m-ajuti la treaba asta. Trebuie să-ți mărturisesc că-mi placi mult pentru curajul cu care înfrunți primejdia. Dar poate că n-ai mai fi atât de

îndrăzneț, dacă ai fi văzut și dumneata, cum a văzut fata asta, în ce fel execută Boha o sentință de moarte dată de mine.

Spunând acestea, ochii pe jumătate închiși ai bătrânului se deschiseră brusc și focul dintr-unșii îl făcu pe George să se cutremure. Își dădu seama lămurit că omul, în puterea căruia se afla, era stăpânit de o idee fixă, care-i tulburase mintea.

Presupunerile sale fură confirmate în curând de cuvintele bătrânului:

— O urăsc pe Helga Svenson, pentru că mama ei m-a respins, căsătorindu-se cu bogatul și frumosul Svenson și și-a bătut joc de mine, pentru că eram urât și sărac. Oh!, dar cu toate astea am izbutit, am adunat mormane de aur, am colindat lumea întreagă cu Boha al meu, veșnic cu ura în suflet pentru această femeie și copila ei. Am pus s-o spioneze pe fată și astfel am aflat că iubește pe Fergusson. Și atunci ura mea s-a îndreptat și asupra lui. L-am urmat pretutindeni unde se ducea să caute aur, pentru a-i putea asigura Helgii o viață fericită. Aici a dat de o comoară, dar eu l-am nimicit. În vreme ce se afla te Singapore am atras-o pe Helga te puterea mea, folosindu-mă de o radiogramă falsă. Pe când pleca de la Singapore, la Benkoelen, el nu știa că eu sunt cu dânsa pe același vapor. Sărăcuța de ea! Se temea de Boha al meu, te cușca căruia am vârat-o. Ha!, ha!, ha!, și când te gândești că afurisitul acela de Fergusson a fost la reprezentația pe care am dat-o la Benkoelen cu elefantul meu! Nici nu bănuia că logodnica lui, de dragul căreia îndurase toate mizeriile, se afla în apropiere. Și ea n-avea curajul să strige, căci văzuse la Singapore cum Boha zdrobise un malaiez care a vrut să mă jefuiască. Dorul meu de răzbunare nu se va potoli atâta vreme cât mai trăiește Sonia Svenson, femeia care mi-a cășunat cele mai grozave chinuri pe care le poate îndura un om. Îi voi arăta bogățiile pe care le-am agonisit, și

în același timp va vedea cât de nenorocită a ajuns fiica ei. Ha!, ha!, ha!

George se înfioră. Bătrânul acesta era groaznic în nebunia lui. El își dădu seama că era prea slab să se poată împotrivi elefantului care asculta de poruncile stăpânului cu sufletul bolnav de o ură neîmpăcată. Dar după ce chibzui câteva clipe se simți ușurat. Era vorba doar ca să mai fie lăsat în viață câtva timp, ca sclav al bătrânului suedez și al elefantului său. În felul acesta nădăjduia s-o elibereze pe tânăra fată din mâinile nebunului și s-o ducă logodnicului ei. Ar fi vrut să-i spună că Fergusson trăiește, dar, deocamdată nu trebuia s-o facă, pentru a nu atrage furia bătrânului asupra sa. O grijă mare puse stăpânire pe el. Tovarășii se vor lua desigur după urmele elefantului și dacă s-ar ivi pe neașteptate în luminiș, viața lui ar fi în mare primejdie, căci la porunca stăpânului, monstrul îl va înhăța cu trompa, zdrobindu-l ca pe o nucă.

Bătrânul părea să-i fi ghicit gândul, căci izbucni în râs și zise:

— Tinere, probabil că tovarășii tăi vor căuta să-ți descopere urma. Boha, al meu ar putea să-i atace pe una din potecile din pădure, dar atunci ar însemna să rămân singur cu dumneata și trebuie să-ți mărturisesc că nu mi-ar fi deloc plăcut, căci ești mult mai puternic ca mine. Așadar, te voi pune întâi la adăpost, apoi voi trimite pe Boha în întâmpinarea prietenilor tăi. Întoarcete și întinde brațele la spate! Fă cum îți spun, altminteri te așteaptă trompa elefantului!

George își dădu seama că n-avea încotr-o. Se întoarse repede, aruncă însă tinerei fete o privire încurajatoare, care trezi în frumoșii ei ochi o expresie de bucurie. Supus, întinse brațele la spate și simți imediat o curea de piele strângându-i încheieturile mâinilor. Bătrânul trăgea din toate puterile de capetele curelei, dar George râdea în sinea lui. El își încorda mușchii cât putea de tare și

în felul acesta nădăjduia să se poată elibera lesne mai târziu.

Bătrânul trebuia să fi fost prea orbit de nebunia lui, altfel ar fi observat șmecheria lui George. El își închipuia că-i legase mâinile cum nici nu se putea mai bine, când colo era de ajuns o singură smucitură pentru ca tânărul să fie iar liber.

— Așa, băiete, zise el apoi, acum te am la mână și mă pot lipsi de Boha. Vei sta deocamdată ta coliba mea, iar fata va sta lângă mine, altfel e pericol să se îndrăgostească de d-ta și să te dezlege.

Îl împinse pe George în colibă, care era foarte primitiv mobilată. O foaie de cort o despărțea în două și în încăperea din fiind era un culcuș pe care dormea, desigur, tânăra fată. Bătrânul închise ușa și o propti pe dinafară cu o bârnă groasă. Îl strigă apoi pe Boha care se întoarse imediat și începu să gonească pe drumul pe care venise cu George. George se puse îndată pe lucru, ca să-și slăbească legăturile. Răsuci brațele de câteva ori încoace și încolo și în curând avu mulțumirea să-și tragă afară mâna dreaptă. Acum era liber, înarmat cu un pumnal și două revolve, gata să-l înfrunte pe bătrân.

Tovarășii săi se aflau la mare primejdie și în primul rând tatăl său, care va porni cel dintâi după elefant. Trebuia să facă ceva pentru a împiedica nenorocirea. Cu băgare de seamă vârî cuțitul la crăpătura ușii, împinse la o parte bârna, apoi deschise ușa și privi afară. Bătrânul suedez se așezase pe un trunchi de copac, încordându-și auzul spre pădure. Aștepta, desigur, clipa când va răsună țipătul vreunui tovarăș de-al lui George, înhățat de elefant.

Tânărul se simți cuprins de o furie fără margini, amestecată cu îngrijorare pentru tatăl său. Văzu lângă bătrân pe logodnica lui Fergusson, care-și plângea, desigur, iubitul pe care-l credea mort. Se furișă încetișor din colibă și păși la vârful

degetelor spre bătrân. Când ajunse la trei metri de el, Helga se întoarse brusc, îl zări și scoase un țipăt de spaimă.

Cu iuțea fulgerului bătrânul se întoarse și el, holba ochii la George care se pregătea tocmai să se năpustească asupra lui și izbucni într-un strigăt fioros. Tânărul știa că prin acest strigăt își chema elefantul, știa că-l așteaptă o moarte grozavă, dacă pachidermul îl va surprinde în luminiș cu mâinile dezlegate. El își calculase bine săritura, dar și bătrânul fusese destul de sprinten. Acesta se feri, scoase încă odată strigătul înfiorător, apoi alergă spre colibă, făcând un ocol în jurul lui George:

Acesta îi tăie însă drumul. Avusese de gând să-l lege pe bârna, dar acum nu mai avea timp pentru asta, căci elefantul putea să se ivească oricând.

Trebuia, deci, să-l facă inofensiv cât mai repede pe bătrân. Îl ajunse aproape de ușa colibei, trase repede revolverul de la brâu și izbindu-l cu patul în cap, îl culcă la pământ. În aceeași clipă se auzi din pădure mugetul infuriat al elefantului. George simți un fior străbătându-i trupul, căci lupta ce se anunța putea să sfârșească tragic. Înainte de toate trebuia să-o apere pe tânăra fată, care stătea ca împietrită, privindu-l cu ochii măriți de groază.

— Vino repede, domnișoară Svenson, logodnicul tău e în viață și se află pe vasul nostru. Vino repede, trebuie să trăiești pentru el, după cum trăiește și dânsul pentru tine. Boha l-a rănit numai.

Helga Svenson părea că se trezește dintr-un vis. Rimase câteva clipe cu gura deschisă, apoi strigă:

— E adevărat ce-mi spui? Erik al meu trăiește? Nu mi minți oare? Erik, e în viață?

— Da, e în viață, domnișoară! strigă George, enervat. Hai odată; altminteri se alege praful de noi; Repede, repede, uite ci vine Boha!

În vreme ce vorbea cu fata, el cercetase cu privirea în juru-i și găsească un drum salvator. Mugetul elefantului se auzea acum aproape de tot și în câteva clipe va fi în luminiș.

George privi la colibe și-și spuse ci acolo e singura scăpare. Ea era construită din trunchiuri puternice, pe care nici fiorosul pachiderm nu le va putea desprinde.

Helga Svenson alergi spre el. De-abia acum părea să fi priceput ce-i spusese tânărul și în vreme ce goneau alături, fi strigă:

— Trăiește într-adevăr, Erik? O, Dumnezeule, cât ești tu de bun!

George nu avea timp de vorbi. Ajuns în fata colibei, el își dădu seama ca cel mai bun refugiu ar fi pe acoperiș. De acolo se putea apăra împotriva monstrului până vor sosi tovarășii săi.

Câteva bârne scurte se aflau prin apropiere, în toată graba, George sprijini una de acoperiș, apoi întinse fetei mâna și strigă:

— Repede, repede, domnișoară Svenson!

Când tânăra fată își puse piciorul pe bârnă, elefantul își scoase capul din desiș.

Încordându-și toate puterile, George o aruncă pe fată pe acoperiș, apoi își făcu și el vânt. Bârna cu ajutorul cărei urcaseră căzu la pământ, dar în aceeași clipă fu apucată de trompa elefantului și azvârlită cu furie în interiorul colibei, care se cutremură din temelii.

Istețul animal își roti privirea în jur și văzu pe stăpânul său stând nemișcat în iarba luminișului. Mugi înfiorător, scurt și răgușit, apoi se năpusti cu iuțeala fulgerului spre trupul fără viață,

George scoase revolverul, ținti spre capul monstrului și trase.

Boha izbucni într-un răget de durere, dar nu se abătu de la ținta pe care o urmărea. Înainte ca George să fi putut trage a doua oară, el apucă trupul omulețului, îl ridică în sus ca pe un băț de chibrit și-l azvârli la o depărtare de vreo douăzeci de metri.

— Domnișoară Svenson, nu trebuie să te mai temi de omul acesta, căci și-a primit pedeapsa, zise

George, calm. Acum, însă, e vorba de viața noastră.

De-abia rostise cuvintele acestea, și coliba se cutremură sub izbitura grozavă a elefantului. Boha se năpustise asupra ușii, cu gândul probabil, să distrugă tot ce mai era în jurul său.

George trebui să se țină cu mâna stângă, iar că dreapta o strânse la pieptul său pe Helga Svenson, ca să nu se rostogolească.

Boha se răsuci la loc, privi repede în sus, apoi se năpusti din nou asupra ușii. Coliba se aplecă înainte și tânăra suedeză fii smulsă de la brațul tânărului și azvârlită la mare depărtare.

Pentru moment, George nu putea să-i vină în ajutor, căci trebuia să se apere singur împotriva elefantului furios, care căuta să-l apuce cu trompa.

Ținându-se cu mâna ștangă de crengile acoperișului colibei, care se apleca tot mai mult, el întinse dreapta cu revolverul până aproape de capul monstrului și trase de două ori. Rezultatul fu altul decât se așteptase: coliba se prăbuși cu zgomot și George căzu înăuntru. În ultimul moment zări printr-o crăpătură capul uriaș al lui Boha, trase încă două gloanțe, dar la aceeași clipă simți trompa încolăcindu-se în jurul pieptului său și fu tras afară cu atâta violență, încât avu impresia că trupul i se frânge în două. Acum atârna în aer și în vreme ce Boha căuta să-l salte pe spate, el îi lipi revolverul de tâmplă și apăsă cu iuțeala fulgerului pe trăgaci, de două ori. În clipa următoare simți o izbitură, apoi zbură în aer deasupra luminișului, dar căzu, din fericire, într-un tufiș, ale cărui ramuri erau dese. Elefantul nu se dăduse bătut. George fi văzu năpustindu-se din nou spre el și atunci ridică ambele două revolvere, trase două gloanțe și văzu cum Boha se oprește câteva clipe, cu sângele șiroindu-i pe frunte și de-a lungul tâmplelor, pentru ca apoi să se repeadă iarăși la prada lui.

Helga Svenson, care se afla lângă coliba dărâmată, sări în picioare și strigă:

— Unde-i Erik al meu, unde-i Erik al meu? - Boha uită de George, se întoarse repede cu o iuteală de necrezut se năpusti spre fată.

Tânărul își dădu seama că tânăra fată era pierdută, dacă nu va interveni el în ultima clipă.

Se lăsă la pământ de pe crengile unde-l zvârlise elefantul, ținti cu mâna sigură și trase primul glonț în trupul fiorosului dușman. Un șuierat ca de locomotivă ieși din gâtlejul lui, se opri la câțiva pași de fată, se întoarse repede, îl zări pe George și cu un muget de furie se năpusti spre el, Fără voie tânărul făcu un pas îndărăt, se lovi de un trunchi de copac, și căzu la pământ, în vreme ce Boha își întindea trompa spre el.

George nu se dădu însă bătut. Ridică din nou revolverele și trase în trupul cenușiu al elefantului. Știa că gloanțele care ie trăsese asupra lui Boha trebuiau neapărat să-l ucidă, dar înainte de a muri, uriașul pachiderm avea tot timpul să-l ucidă.

Trompa enormă se lăsase asupra lui, li atinse gâtul, o clipă doar și se va încolăci cu putere.

Deodată detunară două, trei împușcături. George își dădu seama imediat că erau împușcături de carabină. Tovarășii săi credincioși sosiseră.

Auzi urletul lui Boha, un urlet înfiorător. Se ridică repede în capul oaselor, văzu masa cenușie a elefantului străbătând luminișul și îndreptându-se spre poteca din care tocmai ieșeau tatăl său, Petre, prințul Ghasna și Brun.

În aceeași clipă, detunară alte patru împușcături de carabină. Boha mugi înfiorător, se clătină pe picioarele-i enorme, apoi se lungi încetișor, scormoni pământul cu trompa și... rămase nemișcat.

George se ridică cu greu. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte. Picioarele îi tremurau pe când se îndrepta spre tatăl său. Privi o clipă trupul enorm al elefantului, apoi zâmbi și zise:

— Tată, am avut mare noroc. Domnișoara de acolo este logodnica lui Fergusson. A fost răpită de

un bătrân pe care l-a ucis propriul său elefant. Mă bucur foarte mult, că putem face fericiți doi tineri.

— George, răspunse căpitanul cu glas tremurător de emoție, nici nu-ți poți face idee cit am suferit cu toții, în clipa când am văzut că te-a înhățat elefantul. Sărmanul meu băiat, prin câte ai trecut.

Petre, prințul, Brun, și toți ceilalți îl înconjurară pe George, fiecare vrând să-i strângă mâna, dar el se feri și arătă spre Helga Svenson:

— Tată, spune-i și tu că Erik Fergusson e la noi și că se va face sănătos.

Tânăra fată izbucni în lacrimi de bucurie, când căpitanul îi confirmă spusele lui George. Era aproape să leșine, dar bătrânul o luă de mână și o duse spre fluviu. Petre, ajutat de câțiva camarazi, scoaseră colții de fildeș ai elefantului. Alți patru marinari săpară o groapă, în care așezară trupul bătrânului, care căzuse victimă propriei sale răutăți.

Helga Fergusson trebui să-și mai înfrângă câtva timp nerăbdarea, până ce mina de aur fu golită de prețiosul ei conținut. Când se lăsă întunericul, bărcile se desprinseră de la mal și porniră în josul fluviului. După cinci ceasuri de drum ajunseră la submarin și Helga leșină de-a binelea de data aceasta, când căzu în brațele iubitului ei logodnic.

Aurul scos din mină le asigura un viitor lipsit de griji și căpitanul îi aduse la Singapore pe bordul minunatului său „Dox” .

SFÎRȘITUL VOLUMULUI: DEMONUL
FLUVIULUI

*« Gradul de cultură al omului se cunoaște
după respectul pe care îl are pentru carte. »*

**LEI
35**

